

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2015. gada 3. decembrī *

Ārpuslīgumiskā atbildība — Parlamentam adresēts lūgumraksts — Noteiktu personas datu publicēšana Parlamenta tīmekļa vietnē — Pietiekami būtiska tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpuma neesamība

Lietā T-343/13

CN, ar dzīvesvietu Brimatā [*Brumath*] (Francija), ko pārstāv *M. Velardo*, advokāts,

prasītājs,

ko atbalsta

Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU), ko sākotnēji pārstāvēja *A. Buchta* un *V. Pozzato*, vēlāk – *A. Buchta*, *M. Pérez Asinari*, *F. Polverino*, *M. Guglielmetti* un *U. Kallenberger*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *N. Lorenz* un *S. Seyr*, pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību atlīdzināt zaudējumus, ar ko lūdz atlīdzināt iespējamo kaitējumu, kas prasītājam nodarīts sakarā ar noteiktu, uz to attiecošos personas datu publicēšanu Parlamenta tīmekļa vietnē.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *S. Frimods Nilsens* [*S. Frimodt Nielsen*], tiesneši *F. Deuss* [*F. Dehousse*] un *E. M. Kolinss* [*A. M. Collins*] (referents),

sekretārs *H. Palasio Gonsaless* [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2015. gada 24. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Līdz 2011. gadam prasītājs, CN, bija Eiropas Savienības Padomes ierēdnis. 2009. gada 23. septembrī viņš, izmantojot Parlamenta tīmekļa vietnē tiešsaistē pieejamo veidlapu, iesniedza Eiropas Parlamentam lūgumrakstu saistībā ar atbalstu, kas tiek piešķirts Eiropas Savienības ierēdņa invaliditātes skartajiem ģimenes locekļiem, grūtībām, ar kādām saskaras Eiropas Savienības ierēdņi, kuriem to dienesta laikā ir bijušas veselības problēmas, un viņa lietas neatbilstošo izskatīšanu Padomē.
- 2 2010. gada 8. janvārī notika apspriešanās ar Eiropas Komisiju saskaņā ar Parlamenta Reglamenta (OV 2011, L 116, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Reglaments”) 202. panta 6. punktu, kurš šobrīd ir kļuvis par Reglamenta 216. panta 6. punktu, tā 2014. gada jūlija redakcijā.
- 3 2010. gada 15. janvārī Parlamenta Lūgumrakstu komiteja informēja prasītāju, ka viņa lūgumraksts ir ticis atzīts par pieņemamu.
- 4 Pēc Komisijas atbildes saņemšanas 2010. gada 15. martā Lūgumrakstu komiteja nolēma izbeigt lūgumraksta izskatīšanu un 2010. gada 14. jūnijā informēja par to prasītāju.
- 5 Pēc lūgumraksta noraidīšanas Parlaments savā tīmekļa vietnē publicēja dokumentu saistībā ar šo lūgumrakstu “paziņojums deputātiem” (turpmāk tekstā – “paziņojums”). Paziņojumā kopsavilkuma veidā bija aprakstīts lūgumraksta saturs, kā arī Komisijas sniegtā atbilde. It īpaši, tajā bija norādīts prasītājas vārds, precizējot, ka viņam ir smaga slimība, kas var apdraudēt viņa dzīvību, un ka viņa dēlam ir nopietna garīga vai fiziska invaliditāte.
- 6 2011. gada maijā Padome prasītāja veselības stāvokļa dēļ piešķīra viņam slimības atvaļinājumu.
- 7 2012. gada aprīlī prasītājs nosūtīja Komisijas “Europe direct contact centre” dienestam elektroniskā pasta vēstuli, kuru tas pārsūtīja Parlamentam 2012. gada 10. aprīlī. Šajā elektroniskā pasta vēstulē prasītājs lūdza izņemt paziņojumu no Parlamenta tīmekļa vietnes.
- 8 2012. gada 20. aprīlī Parlaments atbildēja prasītājam, norādot, ka paziņojums ir ticis izņemts no tīmekļa vietnes.
- 9 2012. gada 31. augustā prasītājs atkārtoja savu lūgumu ar sava padomdevēja starpniecību, jo, prasītāja ieskatā, attiecīgie personas dati vēl aizvien bija apskatāmi Parlamenta tīmekļa vietnē.
- 10 2012. gada 24. septembrī Parlaments atbildēja, ka paziņojuma publicēšana ir bijusi likumīga. Tas arī piebilda, ka prasītāja personas dati tomēr tiks dzēsti no tīmekļa vietnes, neraugoties uz jebkāda juridiska pienākuma to darīt neesamību.
- 11 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Parlaments norādīja, ka pēdējās ar [datu] dzēšanu saistītās darbības, kas attiecās uz parastajiem meklēšanas rīkiem, tika veiktas 2012. gada 8. oktobrī.
- 12 2012. gada 4. decembrī prasītāja padomdevējs atkārtoja lūgumu, norādot, ka attiecīgie personas dati vēl joprojām ir apskatāmi tīmekļa vietnē.
- 13 2013. gada 10. janvārī Parlaments prasītāja padomdevējam atbildēja, ka uzskata, ka Parlamenta rīcība ir bijusi likumīga. Parlaments arī piebilda, ka visi tā tīmekļa vietnē esošie dokumenti tomēr ir tikuši apstrādāti vai dotajā brīdī tiek apstrādāti, lai dzēstu prasītāja personas datus.

- 14 Prasītājs uzskata, ka attiecīgie personas dati bija pieejami tīmekļa vietnē vismaz līdz šim pēdējam iepriekš minētajam datumam.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 28. jūnijā, prasītājs cēla šo prasību.
- 16 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 4. oktobrī, Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU) lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītāja prasījumu atbalstam. Ar 2013. gada 21. novembra rīkojumu sestās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. EDAU iesniedza savu iestāšanas rakstu 2014. gada 7. februārī. Lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par šo iestāšanās rakstu noteiktajā termiņā.
- 17 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- piespriest Eiropas Savienībai un Parlamentam samaksāt summu EUR 1000 apmērā kā atlīdzību par nodarīto mantisko kaitējumu un EUR 40 000 kā atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu, pieskaitot procentus ar likmi 6,75 % apmērā;
 - piespriest Savienībai un Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 18 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un, veicot 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja lietas dalībniekus iesniegt dažus dokumentus un rakstveidā uzdeva tiem jautājumus, lūdzot sniegt atbildi uz šiem jautājumiem līdz tiesas sēdei. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.
- 20 Tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 24. marta tiesas sēdē.

Juridiskais pamatojums

- 21 Savas prasības pamatojumam prasītājs ir izvirzījis vienu pamatu, kas attiecas uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību. Prasītājs uzskata, ka šajā gadījumā ir tikuši izpildīti trīs nosacījumi, kas ļauj iestāties šai atbildībai, proti, Parlamenta rīcības pretiesiskums, kaitējuma esamība un cēloņsakarības esamība starp pretiesiskumu un kaitējumu.
- 22 EDAU atbalsta prasītāja prasījumus saistībā ar Parlamenta rīcības pretiesiskumu.
- 23 Parlaments uzskata, ka prasība ir pilnībā nepamatota.

1. Par Parlamenta rīcības prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Vispirms prasītājs norāda, ka saskaņā ar judikatūru, ja prettiesiskums tiek konstatēts jomā, kurā attiecīgajai iestādei ir plaša rīcības brīvība, Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir ticis konstatēts pietiekami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām. Izšķirošais kritērijs, kas ļauj uzskatīt, ka pārkāpums ir bijis pietiekami būtisks, ir tāds, ka attiecīgā iestāde acīmredzami un būtiski ir pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas.
- 25 Prasītāja ieskatā, ja savukārt šai iestādei ir visnotaļ ierobežota rīcības brīvība vai tās nav vispār, tad vienkāršs Savienības tiesību pārkāpums var būt pietiekams, lai uzskatītu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums.
- 26 Prasītājs uzskata, ka saistībā ar lēmumu publicēt attiecīgo paziņojumu Parlamenta tīmekļa vietnē Parlamentam nebija nekādas rīcības brīvības, ņemot vērā piemērojamās atbilstošās tiesību normas (1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 8. pants, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 8. panta 1. punkts, Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām, kas pieņemta 2006. gada 13. decembrī un kuru Savienība ir ratificējusi 2010. gada 23. decembrī (turpmāk tekstā – “konvencija par personu ar invaliditāti tiesībām”), 22. pants, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regula (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.)).
- 27 Prasītājs apgalvo, ka Parlaments nav ievērojis šos noteikumus, publicējot informāciju par viņa un viņa dēla veselības stāvokli, kā arī viņa darba dzīvi.
- 28 It īpaši prasītājs atsaucas uz Regulas Nr. 45/2001 5. panta d) punktu un 10. un 16. pantu. No dokumenta, kurā viņš ir devis piekrišanu viņa lūgumraksta publiskai apstrādei, neizrietot, ka viņš ir neapšaubāmi devis savu piekrišanu personas datu publicēšanai vai ka viņš ir tieši piekritis to datu publicēšanai, kas ir saistīti ar viņa veselības stāvokli un to, ka viņa ģimenē ir persona ar invaliditāti.
- 29 Tāpat, lai arī prasītājs bija lūdzis izņemt personas datus no Parlamenta tīmekļa vietnes, Parlaments sākotnēji reaģēja noliedzīgi un esot apmierinājis prasītāja lūgumu tikai pēc prasītāja padomdevēja iesaistīšanās, neievērojot tiesības uz personas datu dzēšanu. Turklāt tas, ka Parlaments bija piekritis dzēst datus, nozīmējot, ka tas ir netieši atzinis publicēšanas prettiesiskumu. Regulas Nr. 45/2001 16. pantā būtībā esot paredzēta tikai datu, kuru apstrāde nav bijusi likumīga, dzēšana.
- 30 Ar Parlamenta pienākumu nodrošināt pārskatāmību nevarot pamatot personas datu, kas saistīti ar veselības stāvokli un personas ar invaliditāti esamību ģimenē, izpaušanu. Pat pieņemot, ka lūgumrakstu kopsavilkuma publicēšana ar mērķi sniegt informāciju par Savienības iestāžu darbībām ir aizsardzības vērta interese, prasītāja tiesību aizskārums esot nesamērīgs.
- 31 Replikā prasītājs piebilst, ka Parlaments ir pārkāpis arī Prezidija 2005. gada 22. jūnija lēmuma par Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumiem (OV C 308, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumi”) 12. pantu, kurā ir paredzēts, ka dzēšanas pieprasījums ir jāapstrādā piecpadsmit darba dienu laikā un ka, ja dzēšana ir apstiprināta, tā ir jāizpilda “nekavējoties”. Tomēr šajā lietā attiecīgā procedūra esot ilgusi aptuveni divus mēnešus.
- 32 Prasītājs uzskata, ka Reglamenta 203. pantā nav nedz paredzēts pienākums, nedz ir atļauts publicēt tādu informāciju kā šajā lietā. Turklāt Reglaments, kas ir iekšējās darba organizēšanas dokuments, nevarot saturēt atkāpes no Regulas Nr. 45/2001.

- 33 Parlaments uzskata, ka tā rīcība ir bijusi tiesiska.
- 34 Attiecībā uz lūgumraksta publiskās apstrādes sākumposmu Parlaments norāda, ka tā rīcība atbilda Regulas Nr. 45/2001 5. panta b) punktam (apstrāde ir vajadzīga, lai ievērotu juridiskus pienākumus), 5. panta d) punktam (apstrādes pamatā ir bijusi nepārprotami dota piekrišana), 10. panta 2. punkta a) apakšpunktam (ir dota nepārprotama piekrišana sensitīvo datu apstrādei) un 10. panta 2. punkta d) apakšpunktam (sensitīvo datu, ko datu subjekts acīmredzami ir publiskojis, apstrāde).
- 35 Pirmkārt, runājot it īpaši par argumentu saistībā ar Regulas Nr. 45/2001 5. panta b) punktu, Parlaments atgādina, ka Reglamenta 203. pantā (šobrīd – 217. pants) kā vispārīgs noteikums ir paredzēts lūgumrakstu publiskums. Saskaņā ar tā 201. panta 9. punktu (šobrīd – 215. panta 9. punkts) lūgumraksti parasti kļūst par publiskiem dokumentiem un Parlaments pārredzamības nolūkā var publicēt lūgumraksta iesniedzēja vārdu un lūgumraksta saturu. Līdz ar to lūgumraksta iesniegšana principā nozīmējot tā publiskumu, kas ļauj pārējiem pilsoņiem pievienoties parakstītājam. Turklāt Parlaments norāda, ka atbilstoši LES 10. un 11. pantam un LESD 15. un 232. pantam tā darbība principā noris publiski.
- 36 Otrkārt, Parlaments uzskata, ka personas datu apstrāde atbilda Regulas Nr. 45/2001 5. panta d) punktam, jo prasītājs nepārprotami bija devis savu piekrišanu tā lūgumraksta publikai apstrādei. Prasītājs esot ticis pienācīgi informēts un nebija izmantojis viņam sniegto iespēju lūgt anonīmu vai konfidenciālu viņa lūgumraksta apstrādi.
- 37 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka piekrišana, ko prasītājs bija devis iepriekš aprakstītajos apstākļos, bija tieša piekrišana sensitīvo datu apstrādei Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 38 Attiecībā uz posmu pēc datu publicēšanas, kas ir saistīts ar dzēšanas pieprasījumu, Parlaments norāda, ka galvenais nosacījums, lai datu subjekts varētu panākt tā datu dzēšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 45/2001 16. pantu, ir tas, ka šo datu apstrādei ir jābūt bijušai prettiesiskai, kas šajā gadījumā tā nebija. Neraugoties uz to, Parlaments esot dzēsis prasītāja datus, vienkārši izrādot cieņu.
- 39 Parlaments arī norāda, ka Regulā Nr. 45/2001 nav ietverts neviens noteikums, kurā būtu paredzēta iespēja atsaukt doto piekrišanu. Pieņemot, ka šāda atsaukšana būtu iespējama, tai varētu būt sekas tikai nākotnē. Turklāt atsevišķus datus, kā, piemēram, datus, kas ir ietverti Parlamenta sesijas protokolā, kurš ir ticis publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, nebūtu iespējams dzēst ar atpakaļejošu datumu.
- 40 Savā iestāšanās rakstā EDAU ir koncentrējis savu uzmanību uz nosacījumu par Parlamenta šķietami prettiesisko rīcību.
- 41 EDAU uzskata, ka, lai piekrišana būtu spēkā esoša, tai ir jābūt pamatotai un konkrētai, proti, saistītai ar to apstrādes darbību, par kuru persona bija tikusi informēta. EDAU ieskatā, šajā lietā šie nosacījumi nav tikuši izpildīti. Nekas no tiešsaistes veidlapā norādītā skaidri neinformēja lūgumraksta iesniedzēju par konkrētajām plānotās apstrādes sekām. It īpaši, šajā veidlapā nekur nebija minēts, ka sensitīvie dati tiks darīti pieejami tīmeklī. EDAU piebilst, ka Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir sniegta papildu aizsardzība salīdzinājumā ar minētās regulas 5. panta d) punktu, ciktāl tajā ir prasīts, lai informācijā, kas personai tiek sniegta, lai saņemtu tās piekrišanu, tiktu skaidri norādīti sensitīvie dati un plānotā apstrādes darbība. EDAU uzskata, ka jebkāda citādāka interpretācija atņemtu šīs regulas 5. panta d) punktam tā saturu.
- 42 Ņemot vērā iepriekš minēto, EDAU uzskata, ka Parlaments nav saņēmis tiešu piekrišanu no prasītāja Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 43 Saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu “ārpuslīgumiskās atbildības gadījumā Savienība saskaņā ar vispārējiem tiesību principiem, kas kopīgi visu dalībvalstu tiesību sistēmām, novērš jebkādu kaitējumu, ko radījušas Savienības iestādes vai to darbinieki, pildot savus pienākumus”.
- 44 Tiesa ir nospriedusi, ka Savienības ārpuslīgumiskā atbildība par tās iestāžu nelikumīgu rīcību LESD 340. panta otrās daļas izpratnē ir pakļauta vairākiem nosacījumiem, proti, iestādei pārmestajai rīcībai jābūt prettiesiskai, zaudējumiem ir patiesi jāpastāv un ir jāpastāv cēloņsakarībai starp attiecīgo rīcību un zaudējumiem (spriedumi, 1997. gada 11. jūlijs, *Oleifici Italiani*/Komisija, T-267/94, Krājums, EU:T:1997:113, 20. punkts, un 2008. gada 9. septembris, *MyTravel*/Komisija, T-212/03, Krājums, EU:T:2008:315, 35. punkts). Ar nosacījumu par Savienības iestāžu prettiesisku rīcību tiek prasīts, ka ir jābūt notikušam tiesību normas, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, pietiekami būtiskam pārkāpumam (spriedums *MyTravel*/Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2008:315, 37. punkts). Izšķirošais kritērijs, lai Savienības tiesību pārkāpumu uzskatītu par pietiekami būtisku, ir tas, ka Savienības iestāde ir acīmredzami un būtiski pārkāpusi tai noteiktās rīcības brīvības robežas (spriedums, 1996. gada 5. marts, *Brasserie du pêcheur* un *Factortame*, C-46/93 un C-48/93, Krājums, EU:C:1996:79, 55. punkts).
- 45 Saistībā ar nosacījumu par iestāžu rīcības prettiesiskumu ir jāizvērtē, pirmkārt, vai prasītāja norādīto tiesību normu mērķis ir bijis piešķirt tiesības privātpersonām, un, otrkārt, vai Parlaments ir izdarījis pietiekami būtisku šo tiesību normu pārkāpumu.
- 46 Prasības pieteikumā prasītājs norāda, pirmkārt, uz noteikumiem par personas datu aizsardzību, kas ir ietverti Pamattiesību hartā, Regulā Nr. 45/2001, kā arī Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumos, un, otrkārt, uz noteikumiem par privātās dzīves aizsardzību, kas ir ietverti ECPAK un konvencijā par personu ar invaliditāti tiesībām.
- Par tiesību normām, kas attiecas uz personas datu aizsardzību
- 47 Jānorāda, ka Pamattiesību hartas 8. pantā paredzētās tiesības uz personas datu aizsardzību ir tikušas tālāk attīstītas ar Regulu Nr. 45/2001, ciktāl runa ir par Savienības iestāžu un struktūru tiesību aktiem, un ar Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumiem, ciktāl runa ir konkrēti par Parlamentu. Šo dažādo noteikumu mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām. Līdz ar to prasītājs var uz tiem atsaukties saistībā ar savu prasību par zaudējumu atlīdzību.
- 48 Runājot par iespējamā pietiekami būtiska šo tiesību normu pārkāpuma esamību, prasītāja izvirzītie argumenti attiecas galvenokārt uz Regulas Nr. 45/2001 un tās izpildes noteikumu piemērošanu. Prasītājs tomēr tostarp nav apstrīdējis to, ka šīs tiesību normas ir saderīgas ar Pamattiesību hartā paredzētajām tiesībām. Līdz ar to, un pretēji prasītāja apgalvotajam, 2010. gada 9. novembra spriedumam *Volker und Markus Schecke* un *Eifert* (C-92/09 un C-93/09, Krājums, EU:C:2010:662) nav nozīmes šīs lietas iznākumā.
- 49 Tāpat saskaņā ar judikatūru no Regulas Nr. 45/2001 preambulas 15. apsvēruma pirmā teikuma izriet, ka norāde uz citiem noteikumiem nav vajadzīga saistībā ar apstrādi, ko veic, pildot darbības, kuras ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā, jo tādā gadījumā ir acīmredzami piemērojama pati Regula Nr. 45/2001 (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, *Komisija/Bavarian Lager*, C-28/08 P, Krājums, EU:C:2010:378, 62. punkts). Līdz ar to šīs prasības mērķiem ir jāizvērtē Regula Nr. 45/2001 un tās izpildes noteikumi.
- 50 No judikatūras izriet, ka vārdkopa “dati, kas attiecas uz veselību” ir jāinterpretē plaši, tādējādi, ka tajā ietilpst informācija, kas attiecas uz visa veida gan fiziskiem, gan psiholoģiskiem personas veselības aspektiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2003. gada 6. novembris, *Lindqvist*, C-101/01, Krājums,

EU:C:2003:596, 50. punkts, saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.)). Tomēr šis jēdziens nevar tikt paplašināts tiktāl, lai ietvertu jēdzienus, kas nerada nekādu datu, kas attiecas uz personas veselību vai veselības stāvokli, izpaušanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 31. maijs, *Dionyssopoulou*/Padome, T-105/03, Krājums-CDL, EU:T:2005:189, 33. punkts).

- 51 Vispirms attiecīgo personas datu sākotnējā publicēšana un pēc tam Parlamenta atbilde uz prasītāja lūgumu izņemt šos datus no tā tīmekļa vietnes ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

– Personas datu izplatīšana tīmeklī

- 52 Vispirms ir jānorāda, ka šajā lietā Parlaments veica virkni darbību saistībā ar personas datu apstrādi Regulas Nr. 45/2001 2. panta b) punkta izpratnē. Personas datu izplatīšana, tostarp šo datu izplatīšana tīmeklī, ir uzskatāma par šādu apstrādes darbību minētā noteikuma izpratnē.
- 53 Parlamenta tīmekļa vietnē publicētajā paziņojumā tostarp bija norādīts, ka prasītājs, kurš bija identificēts pēc vārda, nesen bija pārcietis smagu slimību, kas var apdraudēt viņa dzīvību, un ka viņa dēlam ir invaliditāte. Paziņojumā bija arī norādīta noteikta informācija saistībā ar prasītāja karjeru.
- 54 Līdz ar to ir jākonstatē, ka Parlamenta veiktā datu apstrāde bija saistīta ar prasītāja personas datiem (tostarp informāciju saistībā ar viņa karjeru), kā arī ar sensitīviem personas datiem saistībā ar prasītāja un viņa dēla veselību. Šo dažādo personas datu kopumu apstrāde ir jāizvērtē atsevišķi.
- 55 Pirmām kārtām, prasītāja sensitīvo personas datu apstrāde ir jāizvērtē, ņemot vērā Regulas Nr. 45/2001 10. pantu.
- 56 Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 10. panta 1. punktu ir aizliegts apstrādāt personas datus, ar kuriem tiek atklāti dati, kas attiecas uz veselību. Tomēr atbilstoši minētās regulas 10. panta 2. punkta a) apakšpunktam šis aizliegums nav piemērojams, ja datu subjekts ir nepārprotami piekritis minēto datu apstrādei.
- 57 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 45/2001 2. panta h) punktā datu subjekta piekrišana ir definēta kā “visi labprātīgi sniegti, konkrēti un pamatoti gribas izteikumi, ar ko datu subjekts dod piekrišanu to personas datu apstrādei, kas attiecas uz viņu”.
- 58 Šajā gadījumā ir jānosaka, vai prasītājs ir tieši devis savu piekrišanu viņa sensitīvo personas datu publicēšanai tīmeklī, kā to apgalvo Parlaments.
- 59 Šajā lietā, tā kā Regulas Nr. 45/2001 2. panta h) punktā nav paredzēts nekāds nosacījums attiecībā uz formu, lūgumraksta iesniegšanu var uzskatīt par prasītāja gribas izpausmi.
- 60 Turklāt prasītājs nav norādījis nekādus apstākļus, ar kuriem varētu atspēkot to, ka lūgumraksts tika iesniegts labprātīgi, bez piespiešanas, spiediena, iebiedēšanas vai krāpšanas.
- 61 Saskaņā ar šo pašu noteikumu piekrišanai ir jābūt konkrētai, proti, saistītai ar kādu apstrādes darbību (vai apstrādes darbību kopumu), kas tiek veikta konkrētiem mērķiem. Minētajā noteikumā ir arī paredzēts, ka, lai piekrišana būtu spēkā esoša, tai ir jābūt pamatotai, kas nozīmē, ka datu subjektam tā piekrišanas došanas brīdī ir bijusi pamatinformācija saistībā ar apstrādes pamataspektiem, ievērojot konkrētās lietas kontekstu.

62 Visbeidzot, kā izriet no Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta, ja piekrišana ir saistīta ar sensitīvu datu apstrādi, tai ir jābūt tiešai. Citiem vārdiem sakot, šai piekrišanai ir jābūt tiešai un to nevar netieši izsecināt no datu subjekta darbībām.

63 Šī lieta ir jāizvērtē, ievērojot šos apsvērumus.

64 Jānorāda, ka Parlamenta tīmekļa vietnē lūgumraksta iesniedzējiem ir ieteikts pirms lūgumraksta iesniegšanas izlasīt “tiešsaistes ceļvedi”. Minētajā “tiešsaistes ceļvedi” sadaļā “Lūgumraksta publiskums” ir norādīts:

“Lūgumraksta iesniedzējiem ir jāzina, ka protokoli tiek publicēti *Oficiālajā Vēstnesī* un ka tādēļ noteikta informācija, kā, piemēram, lūgumraksta iesniedzēja vārds un lūgumraksta numurs, ir pieejami tīmeklī. Tas ietekmē personas datu aizsardzību, un lūgumrakstu iesniedzēju uzmanība īpaši tiek pievērsta šim apstāklim. Ja jūs, būdams lūgumraksta iesniedzējs, nevēlaties, lai jūsu vārds tiktu izpausts, Eiropas Parlaments ievēros jūsu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību. Tomēr tas ir skaidri un tieši jāpieprasa jūsu lūgumrakstā. Tāpat, ja jūs vēlaties, lai jūsu lūgumraksts tiktu izskatīts konfidenciali, tas ir skaidri jāpieprasa. Lūgumrakstu komiteja ir apņēmusies nodrošināt pārredzamību, un arī tās sēdes var tikt atspoguļotas tiešsaistē. Tādējādi Eiropas Parlamenta tīmekļa vietnē no jebkura datora ir iespējams sekot debatēm. Parasti komitejas sanāksmes ir publiskas. Lūgumrakstu iesniedzēji var tajās piedalīties, kad tajās tiek izskatīts to lūgumraksts, ja tie ir iesnieguši attiecīgu lūgumu.”

65 Tāpat prasītāja lūgumraksta iesniegšanas brīdī ar Parlamenta tīmekļa vietnes starpniecību prasītājs aizpildīja veidlapu, sniedzot apstiprinošu atbildi uz šādiem jautājumiem:

“Vai gadījumā, ja Lūgumrakstu komiteja atzīs jūsu lūgumrakstu par pieņemamu, jūs piekrītat tā publiskai apstrādei?”

“Vai piekrītat tam, ka jūsu vārds tiks reģistrēts tīmeklī pieejamā publiskā reģistrā?”

66 Turklāt ir jāņem vērā arī šādi apstākļi.

67 Pirmkārt, Vispārējai tiesai ir jāņem vērā LESD 24. un 227. pantā paredzēto tiesību iesniegt lūgumrakstu Parlamentā vispārējā uzbūve un mērķis. Šīs tiesības iesniegt lūgumrakstu ir mērķtiecīgi izveidotas kā dalības demokrātiskajā dzīvē instruments, kuram ir jābūt pārredzamam, lai potenciāli ļautu citiem pilsoņiem tam pievienoties un tādējādi – izraisīt publiskas debates. Tāpat ir jānorāda uz LESD 15. un 232. pantu, kuros ir paredzēts, ka Parlamenta darbība galvenokārt noris publiski. Tādējādi noteikumi, kas reglamentē tiesību iesniegt lūgumrakstu īstenošanu, un tostarp noteikumi, kas ir ietverti Reglamenta 201. un nākamajos pantos (šobrīd – 215. un nākamie panti), ir jāpiemēro šajā kontekstā.

68 Otrkārt, ir jānorāda uz jēdziena “publiska apstrāde” parasto nozīmi vidusmēra personai, aizpildot veidlapu tās lūgumraksta iesniegšanas brīdī.

69 Treškārt, ir jāatgādina, ka lūgumraksta iesniegšanas brīdī Parlaments bija informējis prasītāju par to, ka tas var lūgt anonīmu vai pat konfidencialu tā lūgumraksta apstrādi, ka protokoli tiek publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*, ka “noteikta informācija”, tostarp lūgumraksta iesniedzēja vārds, bija pieejama tīmeklī, ka pastāv tīmeklī pieejams publisks reģistrs un ka Lūgumrakstu komitejas sanāksmes var tikt aplūkotas tiešsaistē.

70 Ceturtkārt, ir jānorāda attiecīgā lūgumraksta konkrētais saturs, proti, tas, ka Savienības iestāde šķietami nav pienācīgi ņēmusi vērā prasītāja slimību (un viņa dēla invaliditāti) saistībā ar viņa karjeru, kas ir jautājums, kurš principā ietver zināmu sabiedrības interesi. Jāpiebilst, ka paziņojumā par saņemšanu bija tieši apstiprināts, ka lūgumraksta priekšmets bija saistīts tieši ar šiem apsvērumiem. Līdz ar to šīs informācijas publicēšana bija saistīta ar lūgumraksta konkrēto saturu, nevis ar papildelementiem vai nevajadzīgajiem elementiem.

- 71 Šajā ziņā Reglamenta 201. panta 9. punktā ir noteikts, ka “lūgumraksti pēc reģistrācijas parasti kļūst par publiskiem dokumentiem, un Parlaments pārredzamības nolūkā var publicēt lūgumraksta iesniedzēja vārdu un lūgumraksta saturu”. Šī paša panta 10. punktā ir noteikts, ka “neatkarīgi no 9. punkta noteikumiem lūgumraksta iesniedzējs var prasīt, lai viņa vārds netiktu publicēts viņa privātās dzīves aizsardzības apsvērumu dēļ; tādā gadījumā Parlamentam ir jāņem vērā šis pieprasījums”.
- 72 Saskaņā ar Reglamenta 203. pantu attiecībā uz lūgumrakstu publiskumu:
- “1. Par lūgumrakstiem, kas iekļauti 201. panta 6. punktā noteiktajā reģistrā, kā arī par svarīgākajiem lēmumiem, kuri saistīti ar lūgumrakstu izskatīšanu, paziņo plenārsēdē. Šos paziņojumus iekļauj sēdes protokolā.
2. Vispārējā reģistrā iekļauto lūgumrakstu nosaukumu un īsu izklāstu, kā arī atzinumus, kas izteikti lūgumraksta izskatīšanas gaitā, un svarīgākos lēmumus ievieto publiski pieejamā datu bāzē, ja lūgumraksta iesniedzējs tam piekrīt. Konfidencialus lūgumrakstus nodod glabāšanā Parlamenta arhīvā, kur tie ir pieejami visiem deputātiem.”
- 73 Konkrētāk, lūgumraksti principā ir publiski dokumenti, pat ja pēc ieinteresētās personas lūguma ir iespējams atkāpties no šī noteikuma. Kā tiesas sēdē uzsvēra Parlaments, jebkāds citādāks secinājums nozīmētu cenzūras pienākuma noteikšanu Parlamentam attiecībā uz prasītāja iesniegto lūgumrakstu.
- 74 Līdz ar to ir jākonstatē, ka šajā lietā, ņemot vērā visus šī sprieduma 64.–73. punktā norādītos konkrētos apstākļus, prasītājs ir īstenojis “labprātīgi sniegtu un pamatotu gribas izpaušmi”. Parlamenta sniegtās informācijas rūpīga izlasīšana būtu ļāvusi uzmanīgam un apdomīgam lūgumraksta iesniedzējam izvērtēt tā rīcības apjomu un tās sekas. Turklāt šī gribas izpaušme bija konkrēta, jo Parlaments bija informējis prasītāju par to, ka viņa sūdzība, kuras priekšmets nenovēršami bija saistīts ar šī sprieduma 70. punktā norādītajiem apsvērumiem, būs pieejama timeklī. Visbeidzot prasītājs ir tieši devis savu piekrišanu, atzīmējot tos veidlapas lodziņus, kas attiecās uz publisku apstrādi un reģistrēšanu timeklī pieejamā reģistrā, un tā piekrišana nav netieši jāizsecina no kaut kādas darbības.
- 75 Visi šie apstākļi būtiski atšķir šo lietu no faktiskajiem apstākļiem, kas bija pamatā lietai V/Parlaments (spriedums, 2011. gada 5. jūlijs, V/Parlaments, F-46/09, Krājums-CDL, EU:F:2011:101, 138. punkts), kurā datu subjekts nebija devis nekādu piekrišanu Komisijai nosūtīt Parlamentam ar to saistītos medicīniskos datus.
- 76 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā lietā prasītājs ir tieši devis savu piekrišanu attiecīgo sensitīvo datu izpaušanai Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 77 Otrām kārtām, attiecībā uz personas datiem, kas nav Regulas Nr. 45/2001 10. panta 1. punktā minēto datu vidū (kā, piemēram, dati, kas attiecas uz prasītāja karjeru), uz to apstrādi ir attiecināms Regulas Nr. 45/2001 5. pantā paredzētais režīms. Saskaņā ar šīs regulas 5. panta d) punktu apstrāde tostarp var tikt veikta, ja datu subjekts nepārprotami ir devis savu piekrišanu. Citiem vārdiem sakot, apstrāde var tikt veikta, ja datu subjekts ir noteikti un skaidri devis savu piekrišanu.
- 78 Jānorāda, ka, lai gan Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir prasīts, lai piekrišana būtu bijusi tieša, minētās regulas 5. panta d) punktā ir prasīta nepārprotami dota piekrišana. Kā ir norādījis EDAU, ņemot vērā sensitīvo personas datu veidu, loģiski ir uzskatīt, ka nosacījumi, kas ir nepieciešami piekrišanai Regulas Nr. 45/2001 5. panta d) punkta izpratnē, nevar būt stingrāki par minētās regulas 10. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem.

- 79 Līdz ar to ir jānorāda uz šī sprieduma 57.–74. punktā paustajiem apsvērumiem, kas šajā lietā ir piemērojami *mutatis mutandis* attiecībā uz tādu personas datu apstrādi, kas nav prasītāja sensitīvie personas dati. It īpaši attiecībā uz lūgumraksta mērķi ir jānorāda, ka tas attiecās konkrēti uz to, ka Savienības iestāde nav pienācīgi ņēmusi vērā prasītāja personisko situāciju saistībā ar viņa karjeru.
- 80 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājs ir nepārprotami paudis “labprātīgi sniegtu, konkrētu un pamatotu gribas izpausmi” Parlamenta veiktajai viņa personas datu apstrādei un tostarp to izpaušanai saistībā ar lūgumraksta apstrādi Parlamentā.
- 81 Tā kā Regulas Nr. 45/2001 5. pantā paredzētie datu apstrādes pamatojumi nav kumulatīvi, kā tas izriet no šī noteikuma formulējuma, nav jāizvērtē, vai personas datu apstrāde bija pamatota arī atbilstoši kādam no pārējiem Parlamenta minētajiem noteikumiem.
- 82 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa uzskata, ka Parlaments nav pieļāvis pietiekami būtisku tiesību normas pārkāpumu, izplatot attiecīgos personas datus tīmeklī.
- 83 Trešām kārtām, ir jānorāda, ka, ciktāl paziņojumā ir minēts, ka prasītāja dēlam ir nopietna garīgā vai fiziskā invaliditāte, tajā ir ietverti arī sensitīvi personas dati attiecībā uz prasītāja dēlu, lai arī viņa vārds tajā nav minēts.
- 84 Nepastāvot nekādām norādēm par to, ka prasītājs ir sava dēla likumīgais pārstāvis, viņa dotā tiešā piekrišana nevar pamatot Parlamenta veikto minēto datu apstrādi atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 10. panta 2. punkta a) apakšpunktam.
- 85 Tomēr prasītāja dēls nav šīs tiesvedības dalībnieks. Turklāt, kā tikko norādīts, nav nekādu pierādījumu, ka prasītājs būtu sava dēla likumīgais pārstāvis vai ka viņam būtu piešķirts pilnvarojums celt šo prasību viņa dēla vārdā.
- 86 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru, lai nodrošinātu nosacījuma par tādas tiesību normas pārkāpumu, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, lietderīgo iedarbību, izvirzītās tiesību normas sniegtajai aizsardzībai ir jāattiecas uz personu, kas uz to ir atsaukusies, un šai personai tādējādi ir jābūt to personu vidū, kurām ar attiecīgo tiesību normu ir piešķirtas tiesības. Tiesību norma, ar kuru privātpersona netiek aizsargāta no prettiesiskuma, uz kuru tā ir atsaukusies, bet tiek aizsargāta cita privātpersona, nevar tikt uzskatīta par atlīdzinājuma avotu (spriedumi, 2007. gada 12. septembris, *Nikolaou*/Komisija, T-259/03, EU:T:2007:254, 44. punkts, un 2009. gada 9. jūlijs, *Ristic* u.c./Komisija, T-238/07, EU:T:2009:263, 60. punkts). No tā izriet, ka prasītājs saistībā ar savu prasību atlīdzināt zaudējumus nevar atsaukties uz prettiesiskumu, kas izriet no trešās personas, proti, tā dēla, iespējama tiesību pārkāpuma.
- Rīcība pēc lūguma izņemt datus no tīmekļa vietnes
- 87 Tātad ir jāizvērtē, vai Parlamenta rīcība pēc lūguma izņemt no tā tīmekļa vietnes prasītāja personas datus var tikt uzskatīta par pietiekami būtisku tādas tiesību normas pārkāpumu, ar kuru tiek piešķirtas tiesības privātpersonām.
- 88 Prasītājs apgalvo, ka brīdī, kad viņš lūdza izņemt no Parlamenta tīmekļa vietnes personas datus, Parlaments sākotnēji reaģēja noliedzoši un apmierināja šo lūgumu tikai pēc prasītāja padomdevēja iesaistīšanās, pārkāpjot tiesības uz personas datu dzēšanu. Turklāt tas, ka Parlaments piekrita dzēst datus, nozīmējot, ka tas netieši ir atzinis attiecīgās publicēšanas prettiesiskumu. Visbeidzot prasītājs piebilst, ka Parlaments ir pārkāpis Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumu 12. pantu.
- 89 Prasītāja argumenti būtībā ietver divu jautājumu izvērtēšanu: pirmkārt, vai viņam bija tiesības uz viņa personas datu atsaukšanu un, otrkārt, vai Parlaments ir rūpīgi izskatījis šo lūgumu.

- 90 Attiecībā uz pirmo jautājumu ir jānorāda, ka Regulas Nr. 45/2001 16. pantā ir paredzētas tiesības prasīt dzēst personas datus tikai tad, ja to apstrāde nav bijusi likumīga (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 16. septembris, *Vinci*/ECB, F-130/07, Krājums-CDL, EU:F:2009:114, 66. un 67. punkts), ko ir atzinis arī pats prasītājs. Līdz ar to uz šo noteikumu nevar atsaukties, lai pamatotu dzēšanas pieprasījumu gadījumā, ja apstrāde ir bijusi likumīga, kā tas ir šajā lietā (skat. šī sprieduma 52. un nākamos punktus). Tas, ka Parlaments nolēma apmierināt lūgumu, pats par sevi nenozīmē sākotnējās publicēšanas prettiesiskuma atzīšanu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Parlaments ir paskaidrojis, ka ir dzēsis attiecīgos datus cieņas dēļ.
- 91 Turklāt ir jākonstatē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 18. pantu datu subjektam ir tiesības jebkurā laikā iebilst pret datu, kas uz viņu attiecas, apstrādi, ja tam ir likumīgs pamatojums, kurš saistīts ar viņa konkrēto stāvokli, izņemot tostarp gadījumu, kad tas ir nepārprotami devis savu piekrišanu šīs pašas regulas 5. panta d) punkta izpratnē.
- 92 Tāpat, ciktāl datu apstrāde šajā lietā bija pamatota ar ieinteresētās personas piekrišanu, ir jānorāda, ka Regulā Nr. 45/2001 tieši nav paredzēta iespēja atsaukt sākotnēji doto piekrišanu.
- 93 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājs nevar atsaukties uz tiesībām dzēst attiecīgos personas datus, pamatojoties uz Regulu Nr. 45/2001. Jāpiebilst, ka prasītājs savam dzēšanas pieprasījumam nav pienācīgi norādījis nekādu citu pamatojumu. Katrā ziņā ir jāatgādina, ka Parlaments, neraugoties uz jebkāda saistoša pienākuma neesamību, bija dzēsis attiecīgos datus no savas tīmekļa vietnes.
- 94 Visbeidzot ir jānorāda, ka lieta, kurā tika taisīts 2014. gada 13. maija spriedums *Google Spain* un *Google* (C-131/12, Krājums, EU:C:2014:317) attiecībā uz “tiesībām tikt aizmirstam” tīmekli, bija saistīta ar tādu faktisko un tiesisko ietvaru, kas ievērojami atšķiras no šīs lietas ietvara. It īpaši, lai arī minētajā spriedumā Tiesa būtībā uzskatīja, ka zināmos apstākļos šādas tiesības var pastāvēt, ir jākonstatē, ka Direktīvas 95/46 noteikumi, uz kuriem Tiesa balstīja savu pamatojumu (proti, Direktīvas 95/46 7. panta f) punkts, 12. panta b) punkts un 14. panta pirmās daļas a) punkts), ievērojami atšķiras no noteikumiem, kas ir aplūkoti šajā lietā, kura galvenokārt ir saistīta ar jautājumu par datu subjekta piekrišanu. Būtībā ir jāatgādina, ka atšķirībā no šīs lietas lietā *Google* datu subjekts nebija devis savu piekrišanu sākotnējai personas datu publicēšanai.
- 95 Attiecībā uz otro jautājumu prasītājs nav norādījis uz tiesību normas vai principa pārkāpumu gadījumā, ja Parlamenta veiktā sākotnējā publicēšana būtu bijusi likumīga, kā tas ir bijis šajā lietā.
- 96 Vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumu 12. panta attiecībā uz dzēšanas tiesībām 3. punktā ir paredzēts:
- “Par apstrādi atbildīgajai personai ir jāatbild 15 darba dienu laikā pēc dzēšanas pieprasījuma saņemšanas. Ja pieprasījums ir pieņemts, tas jāizpilda nekavējoties. Ja par apstrādi atbildīgā persona uzskata, ka pieprasījums nav pamatots, minētajai personai par to jāinformē datu subjekts 15 darba dienu laikā, nosūtot vēstuli ar pamatojumu.”
- 97 No šī noteikuma izriet, ka Parlamentam ir 15 darba dienu termiņš, lai atbildētu uz dzēšanas pieprasījumu, neatkarīgi no tā, vai šis pieprasījums ir pamatots vai nē. Šajā lietā prasītājs bija nosūtījis savu pieprasījumu Komisijas “Europe direct contact centre” dienestam, kurš to nosūtīja Parlamentam 2012. gada 10. aprīlī. Parlaments atbildēja uz šo pieprasījumu noteiktajā termiņā. Pretēji prasītāja apgalvotajam Parlaments nevienā brīdī nebija noraidījis šo pieprasījumu. Patiesībā, kā izriet no 2012. gada 20. aprīļa, 2012. gada 24. septembra un 2013. gada 10. janvāra vēstulēm, Parlaments piekrita veikt dzēšanu, vienlaikus pamatoti uzsverot, ka publicēšana ir bijusi likumīga.
- 98 Personas dati tika dzēsti aptuveni 2012. gada 8. oktobrī, kā apgalvo Parlaments, un 2013. gada 10. janvārī – atbilstoši prasītāja apgalvotajam.

- 99 Savā aizstāvībā Parlaments ir norādījis, ka bija nepieciešams zināms laiks, lai varētu atrast dokumentus, kuros bija ietverti prasītāja personas dati, un lai varētu veikt nepieciešamos tehniskos pasākumus. Kā tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, paskaidroja Parlaments, pilnīga dzēšana no tīmekļa ir tehniski smalka procedūra. Vispārējā tiesa uzskata, ka tieši ar šīm tehniskajām grūtībām ir izskaidrojams laiks, kas bija nepieciešams Parlamentam, kura tehniskajiem dienestiem vairākkārt nācās iesaistīties, lai varētu dzēst attiecīgos datus, un ka Parlaments nav sākotnēji atteicies apmierināt prasītāja lūgumu.
- 100 Jānorāda, ka Regulas Nr. 45/2001 izpildes noteikumu 12. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, ja pieprasījums ir pieņemts, tas jāizpilda nekavējoties. Tomēr šis noteikums attiecas uz situācijām, kad pieprasījums ir ticis pieņemts, jo tas ir bijis pamatots, proti, tādēļ, ka apstrāde ir bijusi prettiesiska. Šādos apstākļos ir loģiski, ka tas ir jāizpilda nekavējoties. Savukārt, ja, kā tas ir šajā lietā, pieprasījums nav pamatots, bet ir ticis pieņemts cieņas dēļ, nav iemesla noteikt izpildes pienākumu, kas ir jāīsteno “nekavējoties”. Šādā gadījumā Parlamentam ir vienīgi jāīsteno sava apņemšanās saprātīgā termiņā. Ņemot vērā Parlamenta sniegtos paskaidrojumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā lietā Parlaments nav pieļāvis prettiesiskumu, apstrādājot attiecīgo dzēšanas pieprasījumu un tostarp izpildot to.
- 101 Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa uzskata, ka Parlaments pēc prasītāja iesniegtā dzēšanas pieprasījuma nav pieļāvis pietiekami būtisku tiesību normas pārkāpumu.

Noteikumi par privātās dzīves aizsardzību

- 102 Attiecībā uz prasītāja norādītajiem noteikumiem par privātās dzīves aizsardzību ir jānorāda, ka saskaņā ar LES 6. panta 3. punktu pamattiesības, kas garantētas ECPAK, ir Savienības tiesību vispārīgo principu pamats, lai arī Savienība nav ECPAK līgumslēdzēja puse. Savukārt konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām Savienība ir ratificējusi.
- 103 Tomēr neatkarīgi no jautājuma par to, vai, ņemot vērā to raksturu un vispārējo uzbūvi (spriedumi, 1999. gada 23. novembris, Portugāle/Padome, C-149/96, Krājums, EU:C:1999:574, 47. punkts, un 2005. gada 3. februāris, *Chiquita Brands u.c./Komisija*, T-19/01, Krājums, EU:T:2005:31, 114. punkts), ECPAK un konvencijā par personu ar invaliditāti tiesībām ir ietverti noteikumi, ar kuriem tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, ir jākonstatē, ka prasītājs ir tikai norādījis uz konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām 22. panta pārkāpumu, neizvirzot nevienu konkrētu argumentu šī apgalvojuma pamatojumam.
- 104 Tas pats attiecas arī uz iespējamo ECPAK 8. panta pārkāpumu. Šajā ziņā prasītājs ir tikai minējis trīs Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumus, kuri, tā ieskatā, pierāda, ka tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību ietver tiesības neizpaust viņa veselības stāvokli (ECT, *S. un Marper* pret Apvienoto Karalisti, Nr. 30562/04 un 30566/04, 2008. gada 4. decembris), kā arī tiesības neizpaust datus saistībā ar darba dzīvi (ECT, *Amman* pret Šveici, Nr. 27798/95, 2000. gada 16. februāris, un *Rotaru* pret Rumāniju, Nr. 28341/95, 2000. gada 4. maijs). Tomēr šie spriedumi bija saistīti ar situācijām, kuras ievērojami atšķiras no šajā lietā pastāvošās situācijas, tostarp ar personu, kuras tur aizdomās par kriminālnozieģumu izdarīšanu, biometrisku datu uzglabāšanu, profesionālā nolūkā veikta tālruņa zvana pārtveršanu un valsts iestāžu izveidotu datni, kurā ir ietverta dažāda personīgā informācija.
- 105 Turklāt 1994. gada 5. oktobra spriedums *X/Komisija* (C-404/92 P, Krājums, EU:C:1994:361), uz kuru savu apgalvojumu pamatojumam ir atsaucies prasītājs, arī attiecas uz ļoti atšķirīgu jautājumu, proti, Komisijas atteikumu pieņemt darbā personu pēc tam, kad tā bija veikusi testus, ar kuriem varēja tikt apstiprinātas aizdomas, ka šī persona ir inficēta ar AIDS vīrusu, neraugoties uz šīs personas iebildumiem pret šādu testu veikšanu. Jākonstatē, ka spriedums *V/Parlaments*, minēts 75. punktā (EU:F:2011:101, 110. punkts), arī attiecas uz nesalīdzināmu situāciju, jo tas ir saistīts ar Komisijas bijušā ierēdņa medicīnas datu nodošanu Parlamentam bez ieinteresētās personas piekrišanas, kā rezultātā Parlamenta darba piedāvājums tika atsaukts.

- 106 Līdz ar to, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir grūti konstatēt paralēlismu vai līdzību starp šo spriedumu pamatā esošajiem faktiskajiem apstākļiem un šajā lietā pastāvošo situāciju, ar ko būtu iespējams pamatot prasītāja argumentus.
- 107 Turklāt šī sprieduma 52. un nākamajos punktos minēto iemeslu dēļ nevar uzskatīt, ka pastāv “valsts iestādes iejaukšanās” privātajā dzīvē ECPAK 8. panta izpratnē, ja, kā tas ir bijis šajā lietā, prasītājs ir devis savu piekrišanu informācijas izpaušanai.
- 108 Līdz ar to Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājs nav pierādījis Parlamenta pieļauta konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām vai ECPAK pārkāpuma pastāvēšanu.
- 109 Ņemot vērā iepriekš minēto, argumenti par Parlamenta rīcības prettiesiskumu ir jānoraida.
- 110 Tā kā trīs nosacījumi par Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos ir kumulatīvi (spriedums, 2014. gada 10. jūlijs, *Nikolaou*/Revīzijas palāta, C-220/13 P, Krājums, EU:C:2014:2057, 52. punkts), prasība ir jānoraida pilnībā, neizvērtējot argumentus attiecībā uz kaitējumu un cēloņsakarību. Tomēr šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu izvērtēt šos argumentus.

2. Par kaitējumu un cēloņsakarību

Lietas dalībnieku argumenti

- 111 Prasītājs norāda, ka ar Parlamenta prettiesisko rīcību viņam ir nodarīts mantiskais un morālais kaitējums.
- 112 Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka viņam nācās izmantot juridiskā padomdevēja pakalpojumus un ka tikai pēc diviem tā izteiktajiem brīdinājumiem Parlaments izņēma attiecīgo dokumentu no tā tīmekļa vietnes. Līdz ar to prasītājam esot radušies izdevumi EUR 1000 apmērā, kas veido tā mantisko kaitējumu.
- 113 Otrkārt, saistībā ar morālo kaitējumu prasītājs norāda, ka tas izriet no Parlamenta nicīgās un novilcinošās attieksmes, kas esot viņu dziļi aizskārusi un radījusi viņam ievērojamu stresu, bažijoties par to, ka viņa dēls, kuram ir nopietna garīgā pataloģija un kurš ir ļoti viegli ievainojams, varētu uzzināt par publicēto informāciju. Prasītājs *ex aequo et bono* novērtē morālo kaitējumu EUR 40 000 apmērā.
- 114 Replikā prasītājs apgalvo, ka laikam, kas ir pagājis no publicēšanas brīža līdz dzēšanas pieprasījumam, nav nekādas nozīmes. Turklāt viņš norāda, ka ir nekavējoties iesniedzis dzēšanas pieprasījumu, tiklīdz bija uzzinājis par datu publicēšanu.
- 115 Prasītājs uzskata, ka starp prettiesiskumu un kaitējumu pastāv tieša cēloņsakarība, jo tas izriet no Parlamenta publicētās informācijas, kā arī no grūtībām panākt informācijas dzēšanu.
- 116 Parlaments nav apstrīdējis to, ka, ja būtu tikusi konstatēta prettiesiskas rīcības esamība, prasītājam būtu ticis nodarīts mantiskais kaitējums EUR 1000 apmērā advokāta izdevumu dēļ. Tomēr tas uzskata, ka morālā kaitējuma esamību prasītājs nav pierādījis.
- 117 Visbeidzot Parlaments neapstrīd cēloņsakarības pastāvēšanu, ja Vispārējā tiesa atzītu, ka ir pastāvējusi prettiesiska rīcība un ka prasītājam ir ticis nodarīts kaitējums.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 118 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru attiecībā uz nosacījumu par kaitējumu – tam ir jābūt reālam un noteiktam. Savukārt tikai iespējami un nekonkrēti zaudējumi nerada tiesības uz atlīdzību (spriedums, 2010. gada 28. aprīlis, *BST/Komisija*, T-452/05, Krājums, EU:T:2010:167, 165. punkts). Tomēr nosacījums par noteikta kaitējuma pastāvēšanu ir izpildīts, ja kaitējums ir nenovēršams un paredzams ar pietiekamu pārliecību, pat ja kaitējums vēl nav precīzi skaitliski aprēķināms (spriedums, 1987. gada 14. janvāris, *Zuckerfabrik Bedburg u.c./Padome un Komisija*, 281/84, Krājums, EU:C:1987:3, 14. punkts).
- 119 Lietas dalībniekam, kas apstrīd Savienības atbildību, ir jāiesniedz pierādījumi par tā izvirzītā kaitējuma esamību vai apjomu un jāpierāda, ka starp šiem zaudējumiem un rīcību, kurā vainojama attiecīgā iestāde, pastāv pietiekami tieša cēloņsakarība (spriedums *BST/Komisija*, minēts 118. punktā, EU:T:2010:167, 167. punkts).
- 120 Jānorāda, ka Parlaments nav apstrīdējis prasītāja izvirzītā mantiskā kaitējuma, proti, tā juridiskā padomdevēja izdevumu, pastāvēšanu, pieņemot, ka pastāv prettiesiska rīcība.
- 121 Savukārt attiecībā uz morālo kaitējumu ir jākonstatē, ka prasītājs nav pierādījis šāda kaitējuma esamību. Prasītājs ir tikai apgalvojis, ka Parlamenta nicīgā un novilcinošā attieksme ir viņu dziļi aizskārusi un radījusi viņam ievērojamu stresu, nesniedzot nevienu pierādījumu šī apgalvojuma pamatojumam. Līdz ar to šis apgalvojums nav atbalstāms.
- 122 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja argumenti par morālā kaitējuma pastāvēšanu ir jānoraida.
- 123 Visbeidzot ir jāatgādina, ka cēloņsakarība tiek atzīta tad, ja pastāv tieša saikne starp rīcību, kas tiek pārņemta attiecīgajai iestādei, un apgalvoto kaitējumu, un šī saikne ir jāpierāda prasītājam (spriedums, 1999. gada 28. septembris, *Hautem/EIB*, T-140/97, Krājums-CDL, EU:T:1999:176, 85. punkts). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kaitējumam ir pietiekami tieši jāizriet no rīcības, par kuru ir celti iebildumi (spriedums, 1997. gada 25. jūnijs, *Perillo/Komisija*, T-7/96, Krājums, EU:T:1997:94, 41. punkts).
- 124 No judikatūras izriet, ka, lai arī ieinteresētajām personām nevar tikt aizliegts saņemt advokāta padomus pirmstiesas posmā, tā ir šo personu pašu izvēle, kas nevar tikt attiecināta uz attiecīgo iestādi (spriedumi, 1978. gada 9. marts, *Herpels/Komisija*, 54/77, Krājums, EU:C:1978:45, 48. punkts; 2007. gada 28. jūnijs, *Internationaler Hilfsfonds/Komisija*, C-331/05 P, Krājums, EU:C:2007:390, 24. punkts, un 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet un Byk/Komisija*, T-48/05, Rec, EU:T:2008:257, 415. punkts). Izdevumi, kas tādējādi pēc brīvas gribas ir radušies ieinteresētajai personai, līdz ar to nevar tikt attiecināti uz Parlamentu (šajā ziņā skat. spriedumu *Internationaler Hilfsfonds/Komisija*, minēts iepriekš, EU:C:2007:390, 27. punkts). Tādēļ starp apgalvoto prasītājam nodarīto mantisko kaitējumu un Parlamenta rīcību nepastāv nekāda cēloņsakarība.
- 125 Tādējādi prasītāja argumenti par cēloņsakarību starp apgalvoto prettiesiskumu un mantisko kaitējumu arī ir jānoraida.
- 126 Šādos apstākļos prasītāja lūgums atlīdzināt tam šķietami nodarīto kaitējumu ir jānoraida kā nepamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 127 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

¹²⁸ Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu EDAU sedz savus tiesāšanas izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

- 1) prasību noraidīt;**
- 2) CN sedz Eiropas Parlamenta, kā arī pats savus tiesāšanās izdevumus;**
- 3) Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU) sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 3. decembrī.

[Paraksti]